

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Раднево, 02.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20225520100116 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ във вр. чл. 225 от КТ и по чл. 59 КТ вр. чл. 50 КТ вр. чл. 58 КТД.

Производството е образувано по искова молба на М. Ж. К. срещу „Мини Марица-изток“ ЕАД, гр. Раднево, с която се предявяват обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ във вр. чл. 225 от КТ и по чл. 59 КТ вр. чл. 50 КТ вр. чл. 58 КТД. Ищецът твърди, че на по силата на трудов договор заемал длъжността „експерт-сигурност“ в ответното дружество с място на работа „Мини Марица-изток“ ЕАД – управление, отдел Сигурност, звено Видеонаблюдение и охрана. Твърди, че въз основа на последователно издадени болнични листи, считано от 01.12.2021 г. до момента на подаване на исковата молба ползвал отпуск за временна неработоспособност, надлежно установена от компетентните органи на медицинската експертиза. Твърди, че болничните листи са били своевременно представяни на работодателя, който бил и уведомявал за причините за отсъствие на ищеца от работа. Твърди, че по време на разрешения му отпуск по болест на 28.01.2022 г. получил по пощата две писма от работодателя, едното с изх. № ЧР-01-522 от 29.12.2021 г. и второ с изх. № ЧР-01-31 от 25.01.2022 г., с които за първи път узнал, че трудовото му правоотношение било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ,

считано от 22.12.2021 г. Твърди, че с писмото от 29.12.2021 г. му била отправена покана да се уви в отдел Човешки ресурси да получи и оформи всички необходими документи за освобождаването му от длъжност, а с второто писмо от 25.01.2022 г. му били върнати два болнични листа с аргумент, че трудовото му правоотношение вече било прекратено. Твърди, че до този момент работодателят не бил отправял никакво предизвестие и не му връчвал никакви документи, а на 08.02.2022 г. изпратил по пощата до работодателя покана по чл. 128а, ал. 1 и ал. 3 КТ за предоставяне на заверен препис от заповедта за прекратяване на ТПО. Твърди, че в отговор получил писмо от 16.02.2022 г., с което му била връчена заповедта за прекратяване на ТПО, която получил за първи път. Твърди, че работодателят посочил като причина за несвоевременно връчване на заповедта неуспешни опити да се свърже с него, което не отговаряло на истината. Твърди, че съгласно заповедта ТПО било прекратено от деня на издаването ѝ – 22.12.2021 г., което било в нарушение на разпоредбата на чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 335, ал. 1 КТ. Твърди, че работодателят прекратил ТПО преди да настъпи установения в закона момент за това. Твърди, че в резултат на така извършеното незаконосъобразно уволнение работодателят не му изплатил дължимата по силата на чл. 58 КТД помощ за посрещане на отоплителния сезон в размер на не по-малко от 2 минимални работни заплати за дружеството, платими през 4-то тримесечие на годината. Иска от съда да постанови решение, с което да признае за незаконно прекратяването на трудовия договор и да се отмени заповедта, с която същото е прекратено, да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „експерт-сигурност”, да се осъди ответното дружество да му заплати обезщетение в брутен размер на 17091,72 лв. за период от 6 месеца от 22.12.2021 г. до 22.06.2022 г. /след допуснатото изменение на иска чрез увеличение по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК/, както и сумата от 2095 лв. дължима на основание чл. 58 КТД като помощ за отоплителен сезон 2021/2022 г. /също след допуснатото изменение на иска чрез увеличение по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК/, ведно със законната лихва върху двете суми от 23.02.2022 г. до окончателното им изплащане. Претендира разноски. Представя писмена защита.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника „Мини Марица-изток” ЕАД, гр. Раднево, в който взема становище, че исквете са допустими, но неоснователни и недоказани. Признава обстоятелствата

досежно сключения трудов договор с ищцата за изпълнение на длъжността „експерт-сигурност“; издадена заповед № 36/22.12.2021 г. на изпълнителния директор на ответното дружество, с която от 22.12.2021 г. се прекратява трудовото правоотношение на ищеца на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ. Твърди, че оспорва твърденията на ищеца за невръчване на предизвестие и заповед за прекратяване на трудовия договор преди 28.01.2022 г. Твърди, че на 01.12.2021 г. ръководител „Сигурност“ Д.Д. се обадил по телефон на ищеца да се яви в дружеството в отдел „Човешки ресурси“, но вместо това ищецът напуснал работното си място без да информира прекия си ръководител и без да получи разрешение за това. Твърди, че ищецът влезнал в дружеството на 01.12.2021 г. в 7,00 часа и напуснал в 8,41 часа, съгласно справка от пропускателната системата. Твърди, че при последващи обаждания по телефона от Д.Д. и И.Д. ищецът не отговарял на обажданията. Твърди, че при проверка на място се установило, че ищецът напуснал работното си място без да уведоми никой. Твърди, че комисия посетила адреса на ищеца за връчване на документите, но не бил открит там, нито бил открит на телефонния номер, нито пък получил документите чрез куриерска служба. Твърди, че съгласно законодателството в този случай предизвестieto и заповедта се прикрепят към трудовото досие и се считат за връчени, считано от 14.12.2021 г. Твърди, че незаконосъобразното укриване на ищеца не може да му позволи да черпи права в свой интерес. Твърди, че срокът на предизвестieto тече от 14.12.2021 г., а заповедта била от 22.12.2021 г., с което работодателят е прекратил ТПО преди да изтече срока на предизвестieto и затова му дължи обезщетение по чл. 220 КТ за 23 дни. С оглед на това твърди, че заповедта за прекратяване на ТПО е законосъобразно, съответно неоснователни са исканията на ищеца за отмяната ѝ, за възстановяване на работа и за заплащане на обезщетение по чл. 225 КТ. Твърди, че действително работодателят изплаща съгласно чл. 58 КТД помощ на служителите за отоплителния сезон, но болничните листи на ищеца били обжалвани от работодателя и не били изпълнени разпоредбите за изплащане на помощта на ищеца. Твърди, че съгласно чл. 4 от Наредба за реда и начина на ползване на помощ за посрещане на отоплителния сезон от работещите в ответното дружество нямат право на тази помощ допусналите три или повече от три безпричинни отсъствия. Твърди, че с оглед на обжалваните болнични листи работодателят нямал право да извърши плащането докато болничните листи

не са признати за законни и не влязат в сила актовете, удостоверяващи този факт. Иска от съда да отхвърли исковете като неоснователни и недоказани. Претендира разноски. Представя писмена защита.

Съдът, като прецени събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

С протоколно определение от 17.05.2022 г. е обявен за окончателен проекта на доклад, обективизиран в определението по чл. 140 ГПК от 24.03.2022 г., с което на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК са обявени за признати и ненуждаещи се от доказване фактите: сключен трудов договор между ищеца и ответника за изпълнение на длъжността „експерт сигурност”; издадена заповед № 36/22.12.2021 г. на изпълнителния директор на ответното дружество, с която от 22.12.2021 г. се прекратява трудовото правоотношение на ищеца на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ; както и че разпоредбата на чл. 58 КТД предвижда заплащане на работниците и служителите на помощ за отоплителния сезон.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ:

Принципно, за да бъде уважен искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за признаване уволнението за незаконно и като такова да бъде отменено, е необходимо ищецът да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника и че същото е било прекратено с оспорената заповед /тези обстоятелства са безспорни и ненуждаещи се от доказване/, както и твърденията си за недобросъвестно поведение на работодателя при прекратяване на трудовия му договор, а оттук насетне в тежест на ответника е да установи законосъобразността на оспорената заповед, а именно наличие на предпоставките на чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ – възникване на трудовото правоотношение след като ищецът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст; връчване на ищеца на предизвестието и заповедта за прекратяване на ТПО.

Константна е обаче съдебната практика, постановена в решения по чл. 290 ГПК от ВКС /решение № 86/11.04.2014 г. на ВКС по гр.д. № 7424/2013 г. III г.о. и множество други решения/, че съдът е длъжен да се произнесе само по отношение на въведените с исквата молба факти и не може служебно да разширява предмета на делото по отношение на факти, които не са въведени в процеса като част от обстоятелствената част на исквата молба, поради което

съдът ще разгледа единствено фактите, посочени в исковата молба и отговора.

Разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ е ясна и недвумислена. В мотивите на ТР № 6/2014 г. на ОСГК на ВКС е посочено, че предвиденото в чл. 328, ал. 1, т. 10а КТ /идентичен със сегашния чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ, променен от 01.01.2016 г./ основание за прекратяване на ТПО с работещи пенсионери се прилага след като работникът или служителът е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст преди сключване на трудовия договор. Ако това право е било придобито и упражнено през това време, то посоченото уволнително основание не е налице.

Видно от приетото писмено доказателство писмо вх. № 6293/19.08.2013 г. на директора на ТП на НОИ, РУСО-Стара Загора /л.39/, ищецът М.К. получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 69, ал. 1, т. 2 КСО, считано от 28.04.2006 г., което е получено от работодателя съгласно чл. 328, ал. 3 КТ. Съответно трудовия договор с ищеца е сключен на 25.09.2019 г., тоест след придобиване от ищеца на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и след упражняване от него на това му право, тоест налице са предпоставките за упражняване от страна на работодателя на уволнителното основание по чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ. За пълнота следва да се отбележи, че видно от отбелязванията в трудовата книжка на ищеца /виж на л.41/ ищецът е сключвал и преди трудов договор с ответното дружество след придобиване и упражняване на правото му на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а именно на 10.03.2011 г., което е било прекратено на 20.08.2013 г. на същото уволнително основание чл. 328, ал. 1, т. 10а КТ /това е редакцията на разпоредбата преди 01.01.2016 г./.

Посочените в исковата молба твърдения за незаконност на уволнението, базирано на разпоредбата на чл. 220, ал. 1 КТ, са неоснователни, тъй като тази разпоредба единствено предвижда право на обезщетение за работника при неспазено предизвестие от страна на работодателя. Това право на работника за обезщетение за неспазено предизвестие по никакъв начин не може да се отрази на законността на уволнението. За пълнота ще се отбележи, че самата разпоредба на чл. 220, ал. 1 КТ е предвидена от законодателя, за да даде възможност на работодателя да се освободи от работника незабавно, без да изчаква изтичане на срока на предизвестието, с цел охраняване на интересите

на работодателя от евентуално нелоялно поведение на работника в периода на предизвестieto. Тоест използване от страна на работодателя на това му осигурено и гарантирано от закона право не е укоримо и не може да се тълкува в негов ущърб. А за работника е предвидено именно заплащането на парично обезщетение за срока на предизвестieto, тоест гарантирани са правата му. Изцяло в този смисъл е вложената законодателна логика и при определяне на момента на прекратяване на ТПО съгласно чл. 335, ал. 1 и ал. 2 КТ.

В случая по делото липсват каквито и да било доказателства, които да компрометират упражненото от работодателя уволнително основание като упражнено превратно или недобросъвестно. Няма как без каквито и да било доказателства да се приеме едно упражнено от работодателя право за недобросъвестно. А взетото решение от работодателя да упражни правото по чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ е принципно решение по целесъобразност, в което съдът не може да се намесва и да изследва, извън конкретни твърдения за извършени недобросъвестни действия, каквито в случая не са наведени. Наведените твърдения за търсене на ищеца на адреса му от сформирана комисия не могат да обосноват недобросъвестно поведение на работодателя.

На упражненото уволнително основание работникът не се ползва от уредената закрила в чл. 333 КТ, която изрично посочва за кои основания се отнася и не може да бъде тълкувана разширително.

Ищецът обосновава незаконосъобразност на заповедта за прекратяване на ТПО поради късното по-късното ѝ връчване отколкото ответното дружество приема връчването да е осъществено. Няма спор между страните, а то е и логично след като ищецът оспорва уволнението си, че е получил предизвестieto и заповедта за уволнение преди подаване на исковата молба. Датите на връчване на предизвестieto и на уволнителната заповед по никакъв начин не би могли да се отразят на законосъобразността на уволнението, а само имат значение за момента, от който се счита прекратено ТПО съгласно чл. 335, ал. 1 и ал. 2 КТ – от изтичане на срока на предизвестieto или преди изтичането му. А в този смисъл без каквото и да е значение за законосъобразността на уволнението е дали предизвестieto и заповедта за уволнение са връчени през месец декември 2021 г. или през месец януари или февруари 2022 г., след е като е безспорно установено да са връчени на ищеца. В този смисъл ще се даде отрицателен отговор и на въведеното от ищеца

становище за незаконосъобразност на уволнението с аргумент, че след като заповедта е посочила дата на прекратяване на ТПО 22.12.2021 г., а предизвестието е връчено след тази дата, то няма как да се прекрати ТПО преди връчване на предизвестието, което прави заповедта незаконосъобразна. По принцип прекратяването на ТПО чрез предизвестие става чрез предизвестието и изтичане на съответния срок, а издаваната от работодателя заповед е за яснота и не променя по никакъв начин обстоятелството на връченото предизвестие и изтичането на срока. Действително, заповедта може да посочи по-ранна дата на прекратяване на ТПО от срока на предизвестието, в който случай за ищеца възниква правото на обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 220 КТ, но тази заповед по никакъв начин не би могла да направи самото прекратяване на ТПО незаконосъобразно. Дори при тези обстоятелства, да се приеме, че ищецът не е получил предизвестие, самата заповед в случая има и функцията на предизвестие, независимо от посочената в нея дата, тъй като волята на работодателя да прекрати ТПО на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ е недвусмислена и ясна. Това принципно прави и безпредметно установяване на точния момент, в който ищецът е получил предизвестието и уволнителната заповед, към настоящия момент, тъй като при всички положения съгласно чл. 235, ал. 5 ГПК е налице уведомяване на ищеца за прекратяване на трудовия му договор на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ и изтичане на срок доста по-голям от 1 месец, колкото е предизвестието. Поради тези съображения съдът намира, че извършеното прекратяване на ТПО на ищеца на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ е извършено законосъобразно и искът на ищеца следва да се отхвърли като неоснователен.

За пълнота ще се отбележи относно наведените съображения от ответника, че многократно е правил опити по всевъзможни начини да открие ищеца да му връчи книжата за уволнението, а ищецът се е укривал, че това се установява от множеството представени по делото писмени доказателства. Първо е видно, че на 01.12.2021 г. ищецът е влязъл в дружеството в 7,00 часа и е излязъл в 8,42 часа /виж разпечатката от електронния турникет на л.24/, което се потвърждава от другите писмени доказателства /протоколите на комисиите/. Излизането на ищеца се е осъществило малко след влизане на работното място. Видно е от протокол № 1 от 01.12.2021 г. и протокол № 2 от 02.12.2021 г., че ищецът е многократно търсен на домашния си адрес на

място, чрез позвънявания на служебен телефонен номер 0882335350 и на личния си телефонен номер *****, като нито веднъж ищецът не е отговорил на телефонните обаждания, нито е отворил вратата на домашния си адрес. Това е принудило комисията по протокол № 2 от 02.12.2021 г. да предложи изпращане на книжата по куриерска фирма Спиди чрез обратна разписка, но е видно от извлечението от товарителницата, че ищецът не е открит и не е отговарял на куриера. Според съда ищецът сам виновен се е поставил в невъзможност да получи книжата и не би могъл поради своето недобросъвестно поведение да дири такова у работодателя.

За вината и недобросъвестността ще следва да се посочи също даденото разрешение от съдебната практика и правната доктрина. В решение № 396 от 29.04.2008 г., I г.о., по гражд. д. № 1088 от 2005 г., макар и изследващо въпроса по чл. 193, ал. 3 КТ, съставът на ВКС дава аргументи за поведение на работник, поставящ се сам в невъзможност работодателят да осъществи контакт с него. В тази връзка ще се посочи и становището на проф. д.ю.н. В.М., който посочва в своя статия по въпроса за виновното поведение на работника, че с поведението си на укриване от работодателя, работникът или служителят нарушава един основен принцип на трудовото право, а именно установения принцип в чл. 8, ал. 1 КТ, съгласно който: „Трудовите права и задължения се осъществяват добросъвестно съобразно изискванията на законите.” Той важи и за двете страни по трудовото правоотношение - и за работодателя, и за работника или служителя. Укривайки се, работникът поставя работодателя в неизвестност относно състоянието на трудовото си правоотношение. Като е постъпил по този начин, той е действал недобросъвестно при изпълнение на трудовите си задължения с работодателя и е предпочел продължителното самоволно отсъствие от работа, без да са известни причините за това на работодателя. Това е негово виновенно поведение. С това свое поведение работникът е нарушил и задължението му да бъде лоялен към работодателя (чл. 126, т. 9 КТ). Към крайната мярка като дисциплинарното уволнение в тези случаи работодателят трябва да прибегва, след като е положил усилия да изясни причините за продължителното отсъствие на работника или служителя и не е успял да постигне това поради виновното поведение на работника или служителя, и неизпълнение на неговите задължения по трудовото му правоотношение.

Във връзка с изложеното следва да се посочи, че ищецът е напуснал

работа без да уведоми никой и единствено е изпращал болнични листи по пощата, но пък се е укривал от работодателя при всички опити за контакт с него по всички възможни начини. Тази едностранност на връзката води до единствен извод, че ищецът е осъществявал контакт единствено в свой интерес, недобросъвестно спрямо работодателя си.

Поради изложените съображения съдът намира, че извършеното от ответното дружество прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КТ е законосъобразно, а предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за отмяната му е неоснователен и следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

Отхвърлянето на иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ обуславя неоснователност на иска за възстановяване на работа, поради което също следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ във вр. чл. 225 КТ:

Отхвърлянето на иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ обуславя неоснователност на иска за заплащане на обезщетение за оставане без работа заради незаконно уволнение, поради което също следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 59 КТ вр. чл. 50 КТ вр. чл. 58 КТД:

Установи се по делото, че със заявление-декларация вх. № 7748/05.08.2020 г. /л.96/ ищецът се е присъединил към сключения на 24.07.2020 г. КТД, действащ в ответното дружество. По делото е приет като писмено доказателство и КТД от 2020 г. /л.61-84/ и Наредба за реда и начина на ползване на помощ за посрещане на отоплителния сезон от работещите в „Мини Марица-изток“ ЕАД – Приложение № 7 /л.85/.

От представената заповед № ЧР-02-331 от 07.12.2021 г. на изпълнителния директор на ответното дружество /л.86/ е видно, че за 2021 г. е определено да се изплати помощ за отоплителния сезон в размер на 2095 лв. на имащите право по чл. 58 и Приложение № 7 от КТД-2020 г., което да се начисли във фишовете за месец ноември 2021 г.

Съгласно чл. 58 КТД-2020 г. всички работещи по трудов договор с трудов стаж най-малко 1 година получават помощ за посрещане на отоплителния сезон в рамките на не по-малко от 2 минимални работни заплати за дружеството, платими през четвърто тримесечие на годината, като

условията за получаването им се конкретизират в Наредба за реда и начина на ползване на помощ за посрещане на отоплителния сезон от работещите в „Мини Марица-изток“ ЕАД – Приложение № 7.

Видно от писмените доказателства по делото ищецът разполага с болнични листи /4 броя/ за периода от 01.12.2021 г. до 17.01.2022 г. включително /л.10-13/, първите два от които са били обжалвани от работодателя и потвърдени с решения на ЛКК /виж решенията на л.114 и 115/, които решения на ЛКК били обжалвани, но нямало постановени решения на ТЕЛК. По тези съображения съдът намира, че към момента работодателят няма право да откаже на ищеца изплащане на помощта на основание т.4 от Наредба за реда и начина на ползване на помощ за посрещане на отоплителния сезон от работещите в „Мини Марица-изток“ ЕАД – Приложение № 7, тъй като разпоредбата предвижда 3 или повече безпричинни отсъствия, а в случая ищецът представя на работодателя болнични листи като причина за отсъствията си. Това налага извод, че не са налице безпричинни отсъствия на ищеца по смисъла на т.4 от наредбата и съответно не е налице изключението за неплащане на помощта. Оспорването на болничните листи от страна на работодателя не може да се тълкува в смисъл, че болничните листи са невалидни или не могат да обосноват причина за отсъствие. Подобно тълкуване не съответства на Наредбата за медицинската експертиза, която предвижда стриктен ред на издаване на болничните листи. В случай на отмяна на болничните листи, за ответника би възникнало право да иска връщане на дадената помощ на основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД /хипотезата на отпаднало основание/. При тази хипотеза нито има основания за спиране на делото до произнасяне на ТЕЛК, нито за инцидентен съдебен контрол по реда на чл. 17, ал. 2 ГПК.

Поради това съдът намира, че искът за заплащане на помощ в размер на 2095 лв. е основателен и ще се уважи, ведно със законната лихва от датата на исковата молба.

По разноските:

При този изход на спора ищецът има право на разноски съобразно уважената част от исковете, а именно иска по чл. 59 КТ вр. чл. 50 КТ вр. чл. 58 КТД. За този иск ищецът е сторил разноски за адвокат в размер на 452,40 лв. с ДДС /виж списъка на разноски на л.126 и договора за правна помощ и защита на л.112/.

Съгласно чл. 78, ал. 6 ГПК следва ответното дружество да заплати по сметка на РС-Раднево половината от заплатеното възнаграждение за вещо лице или сумата от 150 лв. Вещото лице е дало отговор на общо 4 въпроса, 2 по иска по чл. 225 КТ и 2 по иска по чл. 59 КТ вр. чл. 50 КТ вр. чл. 58 КТД, при общо определено и изплатено възнаграждение от 300 лв. Поради това половината от възнаграждението остават за сметка на съда на основание чл. 83, ал. 3 вр. ал. 1, т. 1 ГПК, а другата половина следва да се понесе от ответното дружество на основание чл. 78, ал. 6 ГПК. Следва и ответникът да заплати сумата от 50 лв. държавна такса за уважения иск по чл. 59 КТ вр. чл. 50 КТ вр. чл. 58 КТД съгласно т. 1 от Тарифата за държавните такси по ГПК.

Ответникът има право на разноски съгласно чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК. Следва на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. чл. 37 ЗПП във вр. чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащане на правна помощ на ответното дружество да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 250 лв. общо за трите отхвърлени иска /по 50 лв. за исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и 150 лв. за иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ с оглед правната и фактическа сложност по делото/.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователни, предявените от М. Ж. К., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. Стара Загора, ул. „Цар Калоян“ № 46, ет. 1, офис 1, срещу „Мини Марица-изток“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК 833017552, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Димитров“ № 13, обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ във вр. чл. 225 КТ за признаване за незаконно на извършеното със заповед № 36 от 22.12.2021 г. на изпълнителния директор на „Мини Марица-изток“ ЕАД прекратяване на трудовото правоотношение с М. Ж. К. на основание чл. 328, ал. 1, т. 10б КК, за възстановяване на заеманата до уволнението длъжност „експерт-сигурност“ и за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение в размер на 17091,72 лв. за период от 6 месеца.

ОСЪЖДА „Мини Марица-изток“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК 833017552, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Димитров“

№ 13, да заплати на М. Ж. К., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. Стара Загора, ул. „Цар Калоян“ № 46, ет. 1, офис 1, на основание чл. 59 КТ вр. чл. 50 КТ вр. чл. 58 КТД-2020 г. сумата от 2095 лв. /две хиляди и деветдесет и пет лева/, представляваща помощ за отоплителен сезон 2021/2022 г., ведно със законната лихва върху сумата от 23.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Мини Марица-изток“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК 833017552, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Димитров“ № 13, да заплати на М. Ж. К., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. Стара Загора, ул. „Цар Калоян“ № 46, ет. 1, офис 1, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 452,40 лв. /четиристотин петдесет и два лева и 40 ст./ - разноси за производството.

ОСЪЖДА М. Ж. К., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. Стара Загора, ул. „Цар Калоян“ № 46, ет. 1, офис 1, да заплати на „Мини Марица-изток“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК 833017552, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Димитров“ № 13, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК сумата от 250 лв. /двеста и петдесет лева/ - разноси за производството.

ОСЪЖДА „Мини Марица-изток“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК 833017552, с адрес на управление гр. Раднево, ул. „Георги Димитров“ № 13, да заплати по сметка на РС-Раднево, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 150 лв. /сто и петдесет лева/ за платено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице и сумата от 50 лв. /петдесет лева/ държавна такса за иска по чл. 59 КТ вр. чл. 50 КТ вр. чл. 58 КТД-2020 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____